

Τὸ μακάριο καὶ εὐλογημένο πένθος*

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

Συχνὰ ἀκούγεται ἀπὸ ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ τὸ ἐξῆς ἐρώτημα:
«Πῶς εἶναι δυνατόν, εὕρισκόμενοι μέσα στὸν κόσμο,
μὲ πολλοὺς περισπασμοὺς ἀπὸ ἀνθρώπους, ἐργασίες,
παιδιά, θορύβους καὶ πειρασμούς, νὰ προσευχηθοῦμε μὲ
κατάνυξι, νὰ κλαύσουμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, νὰ βροῦμε
τὴν ψυχικὴ γαλήνη μας;»

Πράγματι, ὁ κόσμος, τὸ περιβάλλον μας, ὄχι ἀπλῶς ἔχει ἀλλάξει
(καὶ συνεχῶς ἀλλάζει), σὲ σχέσι μὲ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ ἔχει
ἀλλοτριωθῆ, ἔχει κυριολεκτικὰ ἀπο-ἱεροποιηθῆ.

Ἡ ἄνευ Θεοῦ λειτουργία τῶν δομῶν τῆς κοινωνίας, ἡ πάσης
μορφῆς ρύπανσις καὶ καταστροφή τοῦ οἰκολογικοῦ χώρου, ἡ ταχύτης,
ὁ θόρυβος, ἡ τσιμεντοποιήσις, ὁ εὐδαιμονισμός, ὁ πληθωρισμός,
τὸ κλείσιμο τοῦ διπλανοῦ μας στὴν αὐτάρκεια καὶ τὸν ἐγωκεντρισμό
του, προκαλοῦν ἀσφυγξία καὶ πιέζουν θανατηφόρα τὴν ψυχὴ τοῦ
εὐσεβοῦς ποὺ θέλει νὰ ζήσει ἐν Χριστῷ.

Μετὰ ἀπὸ μία ἐξουθενωτικὴ ἡμέρα, προσπαθεῖ ὁ πιστὸς νὰ
συμμαζεύσῃ τὸν νοῦ του κατὰ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς, ἀλλὰ ματαίως
κοπιᾶζει. Ὁλητὴν τὴν ἡμέρα ἔμπαινε ὁ «κόσμος» ἀπὸ τὰ αἰσθητήριά
του καὶ κυριαρχοῦσε στὴν καρδιά του.

Κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ἡμέρας ἔσπερνε ἀνενόχλητα ὁ ἐχθρὸς

στον ἀγρὸ τῆς ψυχῆς καὶ τώρα σπεύδει νὰ θερίσῃ, τί ἄλλο; ραθυμία, ψυχρότητα, περισπασμούς ματαίους καὶ ἁμαρτωλούς, μετεωρισμό, χασμουρητὰ καὶ βιασύνη. Καὶ ἡ καημένη ψυχὴ μένει ξερή, δὲν μετέχει, δὲν ἀλλοιώνεται, δὲν πλημμυρίζει ἀπὸ τὴν Χάρι καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Τί μᾶς συμβουλεύουν οἱ πολύπειροι καὶ αἰώνιοι πνευματικοί μας Διδάσκαλοι καὶ Καθηγηταί, οἱ Ἅγιοι Πατέρες;

«Ὁ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν κόπτη τὸ ἴδιον θέλημα καὶ μὴ προσέχη πταισίμασιν ἄλλοτρίοις, οὗτος κτάται τὸ πένθος».

Τὸ εὐλογημένο κατὰ Θεὸν πένθος εἶναι ἡ ἀνάστασις τῆς ψυχῆς. Ὅσοι ἐγεύθησαν ἔστω καὶ μία φορὰ τὴν θαυμαστὴ γλυκύτητα τοῦ ἐν Χριστῷ πένθους καὶ τὴν μεταμορφωτικὴ ιδιότητά του, κατανοοῦν τὸν θεόπνευστο πατερικὸ λόγο.

Ζῶντες μέσα στὸν ἀλλοτριωμένο κόσμο, ἃς βιάζουμε τὸν ἑαυτὸ μας νὰ κόβῃ τὰ θελήματά του (ὑπὸ τὴν στενὴ καὶ εὐρεῖα ἔννοια) καὶ νὰ μὴν προσέχουμε στὶς ἁμαρτίες καὶ ἀδυναμίες τῶν ἄλλων.

Νὰ ὑποτασσώμεθα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποὺ ἐμφανίζεται στὴν καθημερινὴ ζωὴ μας μὲ διαφόρους τρόπους καὶ νὰ ἀρνούμεθα τὰ ἰδικὰ μας θελήματα, τίς ἰδικές μας σκέψεις καὶ ἀρέσκεις, προκειμένου νὰ διατηρήσουμε τὴν ἰσορροπία, τὴν γαλήνη, τὴν ἀγάπη καὶ ἐνότητα μὲ τὸν Κύριό μας καὶ τὸν πλησίον μας.

Ἄς μὴ κρίνουμε καὶ κακολογοῦμε ποτὲ τὸν ἀδελφὸ μας· τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν μας ἃς σκεπάζουν τὸν πλησίον μας· ἃς εἴμεθα ἐπεικεῖς καὶ ἔτοιμοι νὰ εἰποῦμε μία προσευχὴ γι' αὐτὸν καὶ ἕναν καλὸ λόγο.

Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἀγωγή, δηλαδὴ ἡ συνεχῆς ἀρνησις τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τῶν θελημάτων μας χάριν τοῦ πλησίον μας καὶ ἡ ἀποφυγὴ ἀπασχολήσεως μὲ τὰ πταίσματα τῶν ἄλλοτρίων, ὅταν συνυπάρχη καὶ ὑποβοηθῆται μὲ τὴν ἀδιάλειπτη *Εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ*, εἶναι βέβαιο, ὅτι θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ νὰ στραφοῦμε ἀποφασιστικὰ στὸν ἑαυτὸ μας, στὴν εὐλογημένη ἐσωστρέφεια, τὴν ἐπίγνωσι τῆς ἀθλιότητός μας, τὴν αὐτογνωσία, τὴν αὐτομεμψία καὶ στὸ μακάριο πένθος.

Τότε, οἱ λογισμοὶ θὰ ἀρχίσουν νὰ συμμαζεύονται, ἡ καρδιὰ νὰ

ζωντανεύη καὶ νὰ καρποφορῆ. Τότε θὰ νοιώθουμε σὰν τὸν Ἄδὰμ ποὺ θρηνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο γιὰ τὴν ἀπωλεσθεῖσα ἐν Θεῷ μακαριότητα. Τότε θὰ ἔλθῃ ἢ κατὰ Θεὸν λύπη καὶ τὰ εὐλογημένα δάκρυα τῆς χαρμολύπης.

Καὶ τὰ δάκρυα θὰ αὐξάνουν τὴν ταπείνωσι, καὶ ἡ ταπείνωσις θὰ πληθαίνη τὰ δάκρυα. Τότε ὁ νοῦς θὰ καταστῆ ὑγιής, θὰ φωτίζεται καὶ συνεχῶς θὰ παραμένῃ προσκολλημένος ἀγαπητικῶς στὸν Θεό. Καὶ θὰ φοβᾶται νὰ ἀπομακρυνθῆ πλέον ἀπὸ τὸν Ζωοδότη, διότι θὰ γνωρίζῃ, ὅτι *«νοῦς ἀποστὰς τοῦ Θεοῦ ἢ κτηνώδης γίνεται ἢ διαμονιώδης»*.

«Ἀδελφέ, ἄσπασαι ἐν ὅλῃ καρδίᾳ τὸ πένθος, συμμετόχον γὰρ ἐστὶ τῆς καλῆς ἐργασίας· πόνησον τοῦ κόψαι τὸ θέλημά σου ἐν πᾶσιν· εἰς θυσίαν γὰρ λογίζεται τῷ ἀνθρώπῳ· καὶ τοῦτο ἐστὶ τό· “ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς”».

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 224/Μάϊος-Ἰούνιος 1988, σελ. 285-287.